

Sygn. akt: I C 476/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanego M. D. kwotę 287zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 476/19

UZASADNIENIE

Powód - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., złożył pozew przeciwko M. D. o zapłatę kwoty 1190,02 złotych wraz z umownymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany na podstawie umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 18 czerwca 2015 roku z W. pl. (...) z o.o. otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Jak wynika z pozwu pozwany nie dotrzymał warunków umowy w związku z czym W. pl. (...) z o.o w dniu 28 listopada 2018 roku zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną.

Powód poinformował, że na zadłużenie strony pozwanej wynoszącej 1190,02 zł składa się należność główna wynikająca z umowy pożyczki w kwocie 723,28 złotych, kwota 72,57 zł. jako skapitalizowane odsetki, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności w skład której wchodzi odsetki karne za opóźnienie w wysokości 50,24 zł. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie, naliczane przez stronę powodową od dnia 28 listopada 2018 r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu oraz ewentualne należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 394,17 zł.

Powód poinformował również, że wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże do chwili wniesienia pozwu zadłużenie nie zostało spłacone. Zdaniem powoda roszczenie stało się wymagalne dnia 20 kwietnia 2018 r.

M. D. złożył odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego oświadczył, iż w aktach brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na zasadność roszczenia, w szczególności powódka nie wykazała powództwa co do wysokości jak i co do zasady, nie złożyła w szczególności umowy pożyczki na którą się powołuje, a pozwany nie dysponuje taką umową i nie przypomina sobie aby zawierał umowę. Pozwany podkreślił, że z uwagi na brak dołączenia do pozwu umowy, nie ma on możliwości złożenia szczegółowych twierdzeń związanych z jej treścią. Według strony to powódka powinna załączyć umowę do pozwu, czego nie zrobiła, a skoro pozwany zaprzecza aby zawierał umowę na którą powołuje się powódka, to znaczy, że dalsze jakikolwiek twierdzenia i wnioski dowodowe powódki w tym zakresie będą spóźnione, były bowiem oczywiste do przewidzenia na etapie przed wniesieniem pozwu (brak podstaw do uznania za usprawiedliwione niezłożenie przez powoda umowy na której opiera swoje roszczenie), a złożenie na dalszym etapie sprawy doprowadzi do jej bezpodstawnego wydłużenia. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia, podkreślając, że powódka nie złożyła jakichkolwiek dowodów daty wymagalności roszczenia, a jednocześnie dochodzi należności z umowy z 2015 r., a więc zawartej przed więcej niż trzema laty. Pozwany zarzucił również, że nie otrzymywał jakichkolwiek dokumentów, wezwań, żądań itp.

Z ostrożności procesowej, pozwany zakwestionował roszczenie podnosząc, że w całości spłacił wierzytelność dochodzoną przez powódkę. Podniósł również, że uznaje, że jakkolwiek to pozwany winien wykazać spłatę pożyczki, tak jednak powódka winna wykazać sposób wyliczenia roszczenia, a tego nie zrobiła. Podkreślił, że należy odróżnić ciężar dowodu spoczywający na stronie pozwanej w zakresie okoliczności w postaci spłaty zobowiązania od ciężarów procesowych powódki w postaci należytego uzasadnienia roszczenia, w tym przedstawienia działań matematycznych, które doprowadziły ją do określonej kwoty roszczenia. Według pozwanego dochodzona kwota została wyliczona błędnie, dowolnie, jest znacznie zawyżona. Zakwestionował sposób wyliczenia roszczenia nie tylko w zakresie należności głównej lecz również pozostałych składników, w tym należności odsetkowych. Zarzucił, że powódka nie wykazała sposobu w jaki roszczenie zostało wyliczone oraz nie złożyła żadnego dowodu wskazującego w jaki sposób należność ta została wyliczona, a on kwestionuje sposób wyliczenia należności dochodzonej pozwem. Podkreślił również, że zdumiewa określenie, że kwota 394,17 zł. dotyczy ewentualnych należności ubocznych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że pozwany zakwestionował roszczenie w całości.

Podkreślić należy, że to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania przesłanek związanych z dochodzonym roszczeniem. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że cytowany przepis jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje bowiem w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradycyjności) w procesie,

a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.).

Przepis art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), w szczególności gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników. Obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża bowiem strony.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, że brak jest w sprawie dowodów, które wykazałyby, że roszczenie powoda w wysokości 1190,02 zł. jest zasadne.

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu, zwłaszcza gdy druga strona zakwestionowała zasadność roszczenia. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu, zwłaszcza że strona pozwana zakwestionowała okoliczności przytoczone przez powoda. Powód przedstawiając stan faktyczny sprawy, powołał się na umowę pożyczki wskazując wyłącznie datę zawarcia umowy i jej numer, natomiast wskazując co składa się na kwotę dochodzoną pozwem wskazał, że zadłużenie wynika z umowy pożyczki. Powołano się również na okoliczność, że w związku z brakiem spłaty, przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda. Wyjaśniono również, że na dochodzoną pozwem kwotę 1190,02 zł składają się: należność główna, skapitalizowane odsetki oraz należności uboczne.

Brak było jednak informacji dotyczących treści pierwotnego zobowiązania (brak kwoty pieniężnej, która była przedmiotem tej umowy, jak również ustalonych kosztów i należności związanych z zawarciem umowy, warunków spłaty zobowiązania). Brak było informacji, czy kwota należności głównej stanowi kwotę udzielonej pożyczki, czy obejmuje również inne obciążenia z tytułu zawartej umowy.

Określony w sposób wybiórczy i lakoniczny stan faktyczny, zakwestionowanie okoliczności przez pozwanego wywołał wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, wymuszał przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Powód w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych. Nie przedłożył pierwotnej umowy, z której wywodził swoje roszczenie tj umowy pożyczki z dnia 18 czerwca 2015 r. W związku z powyższym pozbawił Sąd możliwości weryfikacji wierzytelności dochodzonej wobec pozwanego, w szczególności w zakresie postanowień umowy tj ustalenia wysokości udzielonej pożyczki, dodatkowych kosztów związanych z tą umową - rodzajem i wysokością odsetek, prowizji, czy też zasadami spłaty zobowiązania, czasu trwania umowy, terminów i przyczyn jej wypowiedzenia - co miało istotny wpływ na ustalenie wymagalności przedmiotowego roszczenia, w związku z podniesionym przez pozwanego zarzutem przedawnienia. W związku z powyższym Sąd został pozbawiony możliwości oceny zasadności roszczenia, w tym czy przedmiotowa umowa nie zawierała klauzul abuzywnych.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności oznacza przeniesienie wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie

przenoszonej wierzytelności. Oznacza to, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Dlatego też żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, umowa cesji wierzytelności oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności.

Podkreślić jednak należy, że dowód „wyciąg z ksiąg rachunkowych” zawiera jedynie oświadczenie powoda stwierdzające na podstawie jego ksiąg rachunkowych, że nabył on od W.. pl. sp. z o.o. wierzytelność wobec pozwanego, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jednakże zgodnie już z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi, ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500).

Domniemanie prawne z [art. 244 § 1 k.p.c.](#) w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. W związku z powyższym w ocenie Sądu, ww. dowód, który jest dokumentem prywatnym, stanowi co jedynie oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości.

Nie budzi również wątpliwości, że dokumenty prywatne, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych ([art. 244 k.p.c.](#)), nie korzystają z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń.

Należy również zauważyć, że wymieniony wyciąg, ani żaden dokument złożony i powołany przez powoda nie dokumentuje naliczonych odsetek, w szczególności nie wiadomo od jakiej kwoty zostały naliczone, za jaki okres i jaka była podstawa ich naliczenia.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa. Biorąc pod uwagę, że strona powoda przegrała proces w całości sąd orzekł o kosztach na mocy art. 98 k.p.c. Na zasądzoną na rzecz pozwanego kwotę 287 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego oraz zwrot opłaty od pełnomocnictwa, przy czym wysokość kosztów zastępstwa procesowego znajduje swoje uzasadnienie w treści § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.